

*Piero Marini érsek,
a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok
Pápai Bizottsága elnökének köszöntő szavai
Ferenc pápához*

Szentséges Atya,

a most zajlott 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus végén, amely egy 140 évvel ezelőtt elkezdődött sorozat legutóbbi tagja volt, elsősorban Istennek mondunk köszönetet, aki az evangéliumi példabeszéd királyaként hatalmas lakodalmat rendezett, és elküldte szolgáit a város utcáira és tereire, hogy meghívja a legutolsókat is Fia menyegzőjére. Ő hívott bennünket egybe a Feltámadott asztalához, hogy meríthessünk az élet forrásából.

A keresztény közösség itt, az Ön jelenlétének is köszönhetően, Szentatyánk, megmutatja valódi arcát: a befogadást és a nyíltságot, a kitért karú édesanya képében, hogy befogadjon minden férfit és nőt, minden népből és nemzetből: „*Hordozd körül tekintetedet és lásd – lelkendezik a próféta –: mind egybegyűlnek és idejönnek hozzád. Fiaid messze távolból érkeznek, s a lányaidat ölükben hozzák. (...) ide özönlik a nemzetek kincse*” (Iz 60,4–5). Mindnyájan eljöttünk ide, az oltár köré, különböző kultúráinkkal és hagyományainkkal, mindazokkal a különféle módokkal, ahogy emberségünket megéljük, hogy megújítsuk a hit és a testvéri közösség egyszerű és erős gesztusát.

Ma valósággá lesz, alázattal, a nyitott kapu egyházának álma, amelyet Ön kínált fel számunkra, Szentatyánk első apostoli buzdításában, az *Evangelii Gaudium*ban (20. és azután). Most ez a szent gyülekezet, miután magához vette az élet kenyerét és ivott a kehelyből, lassanként feloszlik, hogy eljusson mindenhová, mint a magok a barázdákba, és új utakat nyitnak, amelyek Isten országa titokzatos szövetét alkotják. A keresztények innen visszatérnek otthonaikba, iskoláikba, hivatalaikba, a kereskedelembe, a szabadidő eltöltésének helyszíneire, hogy másokkal osz-

tozzanak, másokat gyógyítsanak, felemeljenek és segítsenek, a béke szavaival és a kiengesztelődés tetteivel forduljanak embertársaikhoz.

Isten Szentlelke, aki szomjunktat oltotta ezen a *Statio orbison*, ma ismét bátorságot csepegtet belénk, hogy Jézus módjára odaálljunk a világ elé. Ő megmutatta nekünk az utolsó vacsorán, hogy nem uralkodnunk kell, hanem szolgálunk, nem a világ nagyjaihoz tartozunk, hanem az Isten országa kicsiny fiaihoz, nem vagyunk a dolgok urai, csak zarándokok.

Ezek az eucharisztikus napok, amelyeket itt, Budapesten átélhettünk, megmutatták az újdonságnak és a megtérésnek ezt az útját, hiszen Krisztus húsvéti titkának ünneplése nemcsak a hívek szívét kell, hogy felvidámitsa, hanem meg kell érintenie a világot is, amelyben élünk és dolgozunk. Az üdvösség, amely az Eucharisziából fakad, ezáltal eucharisztikus kultúrává válik, amely képes arra indítani a jóakarató férfiakat és nőket, hogy lépjenek oda az Úr szegényeihez, helyezték előtérbe a közjót, terjesszék a társadalmi békét, őrizzék és gondozzák a teremtett világot, legyenek nagylelkűek az ökumenikus párbeszédben, és osztozzanak a nehézségekben. Ezekben és más hasonló jelekben ünnepeljük az Úr Szolgájának az emlékezetét, aki odaadta önmagát értünk, abban a bizonyosságban, hogy Isten szeretete, amely megtestesült Krisztusban, erősebb a rossznál, az erőszaknál és a halálnál.

A szeretet szentségére alapozva ez a gondolkodásmód képes átalakítani minden keresztény közösséget, a legkisebbet és legvigasztalanabbat is, hogy a világ életéért megtört kenyérré változzon, követve Megváltónk példáját, aki teljesen átadta önmagát. Vasárnapról vasárnapra ugyanis az Ige és az élet kenyere oltára körül arra kapunk hívást, hogy vegyük magunkhoz a „teljes Krisztust” a szentségben, a szeretetben és a küldetésben. Így vállalhatjuk magunkra az Eucharisztia következetességét, amely nem választja el Krisztus testét a főtől, vagyis a szentségi közösséget vallja Krisztus és testének tagjai között.

Köszönjük, Szentséges Atya, hogy ezzel a nagy közösséggel együtt ünnepelte az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus záró szentmiséjét, és ismét felhívta a figyelmünket erre a nagy misztériumra, amely az Egyház életének és küldetésének forrása és csúcspontja is. Azt kívánjuk, hogy ebből az Európa szívének közepén elhelyezkedő városból, az itt ünnevelt *Statio orbis*ből élő víz fakadjon, amely képes meggyógyítani a keresztény közösségeket szerte a világon.